

Vi kunne ikke stole paa, hvad der kan komme af forbedret Skyts i Fremtiden, vi maa bruge det Skyts, som Nutiden kender, og som er for Haanden til vort Forvar. Det vil altsaa ses, at min Grund til at gaa med til Forslaget om for Liden at indskrænke Bevillingen til kun 5 Kanoner, er den, at jeg antager, at kun denne Bevilling kan gjenneføres. Jeg er rede til at stemme for en større Bevilling til dette Diemed, og jeg skal gjøre opmærksom paa, at der her jo ikke er Tale om nogen Beparelse, men kun om en Udsættelse. Selv de Medlemmer af Udvalget, som ere mest stemte for at nedsætte Bevillingen, ville i det Hele ikke gaa med til at negte den, men kun til at udsætte den til en senere Tid, og det finantsielle Hensyn, som har været nævnet, tror jeg ikke har saa stor Betydning, at det skulde blive det særlig Afgjørende for os.

Krigsministeren: Da jeg i Mar for første Gang skulde have den Ære at forhandle med Finantsudvalget angaaende Bevillingerne til de Ministerier, der ere mig underlagte, søgte jeg fra første Færd at klare mig det Standpunkt, paa hvilket jeg trøede at burde stille mig. I og for sig er det altid mit Ønske ved de Forslag, jeg forelægger, fra første Færd af at fremsætte det, jeg anser for nødvendigt, saaledes at der ikke deri fremkommer Forslag, som ere bestemte til senere at kunne slaas af paa. Det var mig inideltid klart, at ved Finantsloven, saaledes som den foreligger, er det i Diebliffet en Nødvendighed for mig at se at komme Finantsudvalgets Ønsker saameget som muligt imøde. Jeg søgte derfor at stille mig paa Finantsudvalgets og Folkethingets Standpunkt, ganske vist i den Formening, at ogsaa Finantsudvalget og Folkethinget saa vilde søge at nærme sig mit Standpunkt saa meget som muligt. Det er lykkedes mig for en Del for nogle af de Udgifter, hvis Forhandling forestaar, at opnaa en Overenskomst med Finantsudvalget. Det er ganske vist ikke lykkedes mig med Hensyn til alle Affnit, i det Mindste ikke i den Grad, jeg havde kunnet ønske; men det er mig saa meget fjævere at kunne have Leilighed til at udtale, at jeg fra det Standpunkt, jeg ønsker at indtage, søger saa meget som muligt ogsaa at sætte mig paa Finantsudvalgets og Folkethingets Standpunkt, som Tilfældet netop vil, at denne Udtalelse skal træffe idag, hvor jeg for første Gang har Ret til at tage Sæde og at stemme i Representationen. Jeg tager det tillige som et Varsel om, at Folkethingets ærede Medlemmer i den Omstændighed, at jeg er bleven deres Kollega, ville søge at strække deres Smøbekommen i disse militære Spørgsmaal saa langt som mulig. Jeg skal nu gaa over til at behandle de enkelte Punkter i Betænkningen. Det første Punkt i Finantsudvalgets Betænkning Nr. 144 gaar ud paa at fravaade en Bevilling af et Tillæg til Direktørens Løn. Jeg skal herom

udtale, at i Realiteten er jeg fuldstændig enig med dette Forslag, og selv om Pengene skulde blive staaende, blive de dog ikke anvendte, da den Direktør, hvem det personlige Tillæg tilkommer, er afsaaet som saadan fra sin Stilling. Jeg havde inideltid troet det rigtigere ikke selv at fremsætte noget Forslag desangaaende, fordi der fra min Side, men paa et senere Stadium, er afgivet til Finantsudvalget et udvidet Forslag, vedrørende nogle mindre Tillæg til Ministeriets uderordnede Personale, og i dette Forslag har jeg bragt i Afslag de Beparelser, der kunde ske paa Krigsministeriets Konto A. derved, at de personlige Tillæg, saavel til Direktøren som til en Departementschef, kunne bortfalde. Altsaa i Realiteten er jeg fuldstændig enig med Hensyn til dette Forslag. Jeg skal henstille til den ærede Ordfører, hvorvidt han ikke paa Grund af, at der af mig er filllet et Forslag, som omfatter Noget, der vil komme for til 3die Behandling, vilde skjønne det hensigtsmæssigt at tage det her stillede Forslag tilbage, hvad jeg vilde anse for hensigtsmæssigt. Skulde den ærede Ordfører for Udvalget ikke turde eller ikke ville gjøre det, kan jeg kun slutte mig til det Vædringsforslag, der er fremstillet af Udvalget, og animode det høie Thing om at ville stemme derfor. Nr. 145 i Betænkningen handler om Indkaldelsen af Forstærkningen i Mar. Det er en Selvfølge, at jeg i min Stilling som Krigsminister maa være enig med de Ytringer, der fremkom fra den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 2den Valgkreds (Anstjer), og som gif ud paa, at Herlovens Bestemmelser i sin Tid tilstige, at der virkelig skulde afholdes Øvelser med Forstærkningen. Jeg kan inideltid forstaa Folkethingets Standpunkt, naar det siger, at i Mar kan der i alle Tilfælde ikke være Tale derom, og jeg maa indrømme, at jeg heller ikke vil have nogen Kraft til at kunne holde paa Forstærkningens Indkaldelse i Mar, al den Stund de Forslag, jeg har havt den Ære at forelægge her i Thinget, netop tilstige Forandringer i denne Del af Hærens Organisation. Som Følge deraf tør jeg ikke fremsætte nogen Indvending imod det af Udvalget fremsatte Forslag, som gaar ud paa, at Forstærkningen ikke indkalbes i Mar. Nr. 146 og 147 give mig ikke Anledning til nogen særlig Bemærkning. Jeg tror at burde takke Udvalget for den Smøbekommen, det har viist ligeoverfor et Forslag fra Krigsministeriet om, at tilstaa Forvalteren ved Inventariedepotet det forlangte personlige Tillæg af 100 Rd., hvorom nærmere Bemærkning er fremsat i Betænkningens Nr. 148, men jeg tror tillige at burde tilstige, at jeg ikke har kunnet se, hvad der i Virkeligheden er ment med den Bemærkning, der er tilføjet om, at Administrationen formentlig i Tide burde have søgt Bemyndigelse til at ordne den Paagjældendes Forhold saaledes, at Staten ikke skulde have havt forpøget Udgift i denne Henseende, idet det stiller